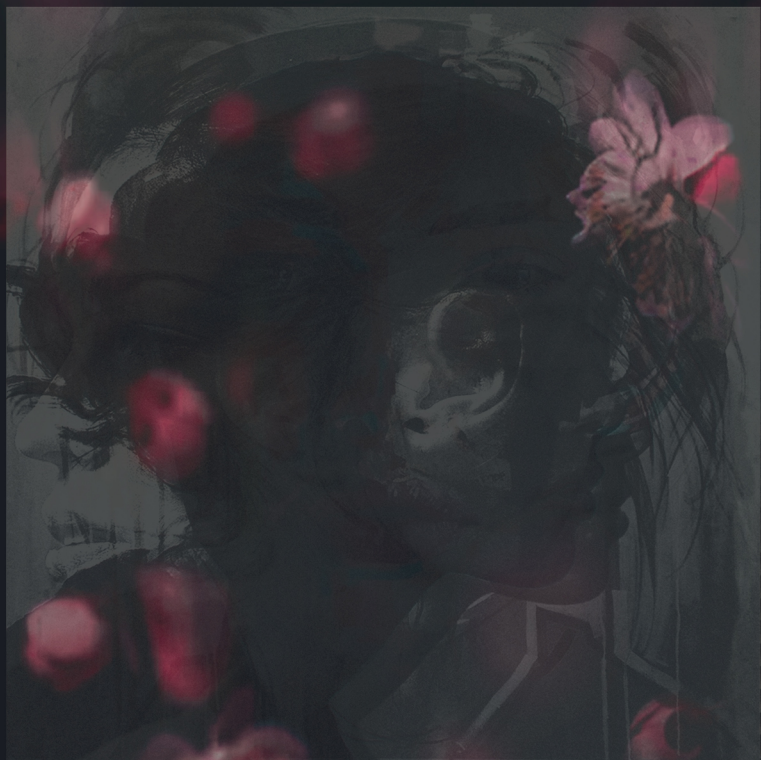

Moucha

Ladislav Petrecký

● ■ pointa

Moucha

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Ladislav Petrecký

Moucha – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

Moucha

Ladislav Petrecký

Moucha
Ladislav Petrecký

© Ladislav Petrecký 2019

ISBN 978-80-907-5051-7 tištěná kniha

ISBN 978-80-883-3521-4 ePub

ISBN 978-80-883-3522-1 Mobi

ISBN 978-80-883-3523-8 PDF

Moucha

Ladislav Petrecký

2019

Věnování

Všem ženám v mém životě.

Ségře, protože bych chtěl vrátit čas a znova si s tebou hrát na Králíky z klobouku.

Mámě, protože to možná neví, ale moc si užívám ty ojedinělé okamžiky, kdy spolu neválčíme.

Babičce Růžence. Protože je skvělá kuchařka a umí nejlepší izidóry na světě. Jen škoda, že svým nebetyčným talentem tak často mrhá a plýtvá jím při vaření čočky.

Mojí nejlepší, nejvtipnější, nejnápaditější, nejúžasnější, nejoriginálnější a nejsuperlativnější editorce.⁽¹⁾⁽²⁾

Haničce. Protože tu mám ještě kousek volného místa. A protože (jak se zdá) rozumí mému divnému smyslu pro humor.

Té, která mě nejvíc bolí. Protože nejlépe rozumí mé duši. A protože já rozumím té její. Protože nemáme nic než alternativní vesmír. Protože jenom díky ní jsem tuhle knihu vůbec dopsal.

A ... mojí múze. Protože kdyby mě neproklela, nikdy bych tuhle knihu nezačal psát.

¹ To mám místo honoráře. [Pozn. editora]

² Kecá. Dostala kebab. A dokonce bez čili. [Pozn. autora]

1

Pomeranče versus banány

Mezi prsty mu projíždělo staré konopné lano, až se z něj odrolovaly tenoučké šťapce a zlehka ho píchaly do rukou. Tento fyzický vjem, který by se dal interpretovat jako bolest, dobře znal. Vlastně byl docela rád, že se s ním setkal. Nastolovalo to rovnováhu do jeho světa, mohl jasně říct – tohle je bolest a tohle znám. Představil si, jaké to asi bude, až ho budou ty samé šťapce píchat do krku. Nejspíš je asi ani nebude schopen vnímat, protože jeho mysl bude zcela zaneprázdněna zpracováváním jiných a mnohem intenzivnějších vjemů.

V případě správně utažené smyčky by do deseti sekund měla nastat ztráta vědomí a smrt potom přijde do několika málo minut. Umírání nakonec nebude tak hrozné, jak všichni říkají. Vlastně jde jen o bolest. Pravda, asi větší bolest, ale rozhodně je lepší cítit bolest a rozumět jí, než žít s tou divnou věcí, která se mu přihodila dnes. Emoce. Psychicky a sociálně vykonstruovaný proces, zahrnující subjektivní zážitek libosti a nelibosti, provázený fyziologickými změnami, vedoucí k hodnocení skutečnosti a zaujetí subjektivního stavu podle vztahu k hodnocenému. Tomu Edward Bell rozuměl, jenže to nikdy nezažil. Až doted'.

Pomalů se prodíral mlhou pokrývající lesní mýtinu, ozářenou měsíčním světlem. Hledal správný strom. Nebo spíš správnou větev. Aby nebyl

schopen nohama dosáhnout na kmen a v poslední chvíli si tak vše rozmyslet, musel provaz uvázat alespoň 1,5 m od kmene. Působíště síly se tak nacházelo 1 500 mm od podpory. Jeho momentální hmotnost byla něco kolem 85 kg, což znamenalo, že na nosník bude působit ohybový moment o velikosti 1 275 Nm. Modul pružnosti v tahu je u dřeva kolem 12 GPa, což se odvíjí od jeho druhu a kvality. Kvadratický model v průřezu se u kruhovitých tvarů vypočítá tak, že se vynásobí průměr na čtvrtou Ludolfovým číslem, získaná hodnota se následně vydělí 32 a vynásobí poloměrem průřezu dané větve. Nebere se v potaz, že průměr průřezu větve je proměnlivý v závislosti na vzdálenosti od kmene a nikdy nemá dokonale kruhový tvar. Kvadratický modul průřezu v ohybu pro větev, která má v průměru 5 cm, je tedy něco kolem 300 000 mm³, což znamená, že vydělením ohybového momentu násobkem kvadratického modulu v průřezu a modulem pružnosti daného materiálu se získá maximální průhyb nosníku. V tomto případě tedy asi 35 cm, což ani zdaleka nevyhovuje. Kdyby ale Edward našel větev o průměru 10 cm, její kvadratický modul průřezu v ohybu by byl asi 5 000 000 mm³, a její maximální průhyb by tedy byl zhruba pouhé 2 cm. Závěrem lze tvrdit, že pro hladký a bezpečný průběh celé operace musí najít větev o průměrném průměru alespoň 10 cm.

Jsou samozřejmě i jiné cesty. Mohl by si podříznout žíly. Jenže smrt přichází až po několika hodinách v závislosti na kvalitě řezu. Během tohoto času by se mohlo stát, že by si to rozmyslel a vyhledal pomoc. A takový vývoj situace by se mu pranic nelíbil. Připadalo mu to jako polovičaté řešení a polovičatá řešení neměl nikdy rád. Další možností bylo skočit. Při pádu z výšky nad 145 m dokáže člověk dosáhnout rychlosti až 200 km/h, a tak při dopadu nastává smrt téměř okamžitě. Jenže to se mu zase zdálo neucitlivé a příliš zatěžující vůči nastolenému systému, který velmi respektoval. Protože potom bude muset přijít někdo, kdo ho uklidí. Jednoduše se mu nelíbilo, že musí existovat někdo, kdo se tím živí. Připadalo mu ekonomicky neefektivní, že nějaký člověk místo vytváření hodnot uklízí mrtvolu. V neposlední řadě mu to přišlo moc pompézní a okázalé a na tyto věci si nikdy nepotrpěl, možná proto, že jim nerozuměl. Nicméně

dokud se mu dařilo jim vyhýbat, dokázal vedle nich existovat. Sečteno podtrženo: oběšení kralovalo množině přípustných řešení.

Ručky na jeho hodinkách právě ukazovaly 2:54 v noci. Za šest minut to bude celých dvanáct hodin od chvíle, kdy se to stalo. Okamžik, kdy ho propustili z práce. Okamžik, kdy poprvé ve svém životě začal cítit tu prazvláštní věc zvanou emoce. Tedy alespoň si myslel, že to jsou emoce, s jistotou to samozřejmě tvrdit nemohl, protože s tím neměl prázdné zkušenosti.

Život Edwarda Bella byl dost zvláštní. Jelikož neznal žádné pocity, rozhodoval se vždy jen na základě toho, co mu řekly autority, které respektoval. Jeho matka, učitelé ve škole, nadřízení v práci. Do určité míry vedl velmi jednoduchý, a tím pádem i záviděníhodný život. Nikdy neměl přítelkyni, ale kdyby byl schopen cítit lásku, miloval by čísla. Čísla anebo písmenka, se kterými se dá počítat. Stejně jako vnitřně věděl, že respektovat a poslouchat autority je správné, tak byl bytostně přesvědčen i o tom, že musí počítat. Že k tomu byl vlastně stvořen. Svým způsobem pro něj čísla byla také autoritami, které poslouchal a respektoval. Protože čísla se nikdy nemýlí. A to dávalo jeho životu smysl. Nic jiného nepotřeboval.

Právě si uvědomil, že si nevzal stoličku, kterou by pod sebou podrazil. Vymyslel to tedy tak, že uváže provaz na větev a sedne si na nejbližší strom, s oprátkou kolem krku na napnutém laně. Poté se ladně zhoupne, přičemž by měl dbát na to, aby napnutí lana nepolevilo, nicméně to není podmínkou úspěchu. V případě zatížení rázem, které by nastalo, pokud by provaz byl prověšený, si totiž nejspíš zlomí vaz, což bude mít vlastně stejný účinek.

3:00. Takže teď je to přesně. A pořád ta divná věc neodezněla. Když o tom tak přemýšlel, bylo to asi zklamání, smutek, možná i rozhořčení, což nevěděl ze zkušenosti, ale spíše z vyprávění lidí. A také strach. Strach z toho, že to nikdy neodejde, že nenastane žádná změna. Že už to nikdy nebude takové jako dřív. Vzato logicky, nemá jinou možnost. Lidé s takovými pocity prostě páchají sebevraždy pořád, on se k nim tedy musí připojit. Je to neodmyslitelné vyústění situace a součást rovnice: depre-

se = sebevražda. Vůbec si nedokázal připustit, že by existovalo i jiné řešení, a tak se rozhodl následovat tuto hypotézu. Protože logické úvahy respektoval stejně jako čísla. Možná doufal, že pokud se tím bude řídit, věci se opět vrátí do správných kolejí, protože jej tyto úsudky zatím nikdy nezklamaly.

Vzpomínal si, že se mu nejdřív divně zašmodrchal žaludek. To se stalo, když mu šéf oznámil, že je přebytečný. Pak mu vyschlo v krku, načež polkl, což ale mělo pouze ten důsledek, že se mu v krku vytvořila podivná koule, kterou nemohl nijak dostat pryč. To bylo ve chvíli, když mu šéf předal výpověď písemně. Poté se mu samovolně zkrivila ústa v prapodivném úšklebku, spustila rýma a zvlhly oči. V té chvíli se ale našťěstí nacházel v autě na cestě domů, nikdo ho tak neviděl. Úplně nakonec se mu skrz kouli v krku prodrál přiškrcený vzlyk, což ho trochu vyděsilo. To už byl ale sám v lese se svou oprátkou.

V témže okamžiku, kdy byl Edward vyhozen z práce, se stalo něco, co nikdy nikdo nepovažoval za neobvyklou věc, nicméně v kontextu všech pozdějších skutečností to jen sotva mohlo být označováno za něco, co se děje dnes a denně. Jediný rozdíl představuje uvědomění si všech skutečností. Jenže Edward si té věci vůbec nevšiml, poněvadž byl hluboko pohroužen a ponořen do svého nového objevu, jenž jej zcela pohlcoval – do emocí. Emoce a pocity, které se v Edwardovi poprvé probudily, nebyly tím jediným, co se v tu chvíli zrodilo. Moucha. Zbrusu nová moucha, jež se právě vylíhla z kukly a započala tak svůj krátký, i když pro jednoho člověka dosti významný a osudový život. Přitom stačilo tak málo a všechno mohlo být jinak.

Kdyby kupříkladu jindy precizní paní uklízečka byla tak svědomitá jako normálně a vytřela prach i na skříni, jak to obvykle jednou týdně dělávala, setřela by kuklu a moucha by se nikdy nenarodila. Jenže dnes se uklízečce udělal na čele podivný flíček, a tak v koupelně strávila delší čas jeho maskováním, nestihla autobus a do práce přišla později. Déle se však zdržet nemohla, protože už měla domluvené rande. Tam přece přijít pozdě nemůže, to by celý její koupelnový rituál přišel vniveč. Zatrolené bedary.

A tak se stalo, že se moucha vyklubala a zahájila svůj první let. Jak to tak ale bývá, napoprvé se to nikdy nikomu moc nepovede. Naše moucha musela nouzově přistát přesně na stole, u kterého seděl Edward, posloucháje důvod svého vyhazovu. Jelikož nemá moucha v tak raném věku moc pohotové reflexy, stačilo by Edwardovi, aby se napřáhl a nepatrného tvora rozdrtil. Kdyby jen věděl, kolika nepříjemnostem by tím předešel, neváhal by a rozhodně by tak učinil. A i kdyby to nevěděl, stejně by za normálních okolností s tímto hmyzem neměl slitování. Ten podivný, nepravidelný zvuk jejich křídel a hlavně všeobecně známý fakt, že mouchy přenášejí nejrůznější nemoci, mu zkrátka velel snažit se těchto živočichů zbavovat. Jestli je lidstvo v něčem zajedno, tak v tom, že mouchy by měly zemřít. Říkají to všichni, i Edwardovy autority. Jenže on v tuto chvíli téměř nevnímal okolní svět, a tak nepatrný objekt mohl jen těžko upoutat jeho pozornost.

„Takže na tři,“ řekl si v duchu sám pro sebe, když seděl na větvi s lanem kolem krku. Na poslední proslovy nebo hodnocení svého života ani nepomyslel. Raz. Věděl, že to takhle musí být, protože si to tak logika žádá. Dva. Doufal, že ani tentokrát ho logika nezklame a že její aplikace mu bude ku prospěchu, věřil, že pouze ona ho může zachránit a opět nastolit pořádek. Tři. Kolem ucha mu prosvištělo pár menších halouzek rašících z větve, na níž ještě před malinkou chvilíčkou seděl. Koule v krku byla rázem pryč, oprátka ji nelítostně rozdrtila. A i když ho lano řezalo do kůže a nemohl dýchat, pocítil zvláštní úlevu. Tak, to bychom měli, pomyslel si. Věci se totiž začaly vracet do normálu. A normální pro něj bylo *nic*. Žádné emoce, jen fyzická bolest, která nahradila a přehlušila všechno ostatní. Byl opět prázdný. Neutrální. *Nic*.

Najednou uviděl všechny ty naivní vyznavače kultu Emo v černém oblečení, s pichlavými předměty po celém těle a zjizvenými zápěstími. Se svou glorifikací smrti mu teď připadali jako děti ve školce řešící na písčátku poločas rozpadu plutonia. Vůbec neví, o čem mluví. Naprosto. Vůbec. Se smrtí je obtíž. Nikdo neví, jak ji uchopit, jak jí rozumět. Někdo se může dostat v životě i do situace, kdy nabyde přesvědčení o kráse smrti, a tak ji

začne vyhledávat. Ovšem až do chvíle, kdy ji doopravdy okusí. Do chvíle, kdy se celé tělo spojí v zoufalém a splašeném boji o život. O svůj vlastní život. Začne sebou šukat a zmítat se v nekontrolovatelných záchvěvech, jako by spíralo a zároveň prosilo duši o to, aby jej neopouštěla. Přesně tohle se dělo Edwardovi. Tedy skoro.

Edward totiž téměř neměl duši, i když o tom nevěděl. Lidé v zásadě nemají představu o tom, co duše je a k čemu slouží, a když o ni pak přijdou, často si toho ani nevšimnou. Nicméně Edwardovi zbyl už jen malinký kousíček duše a jeho tělo se příliš nesnažilo si ji u sebe uchovat, a tak i když se bránilo, nebránilo se ani zdaleka tak moc, jako by se v této situaci bránila těla většiny lidí.

Edwardovu tělu však v boji o jeho vlastní život přispěchala na pomoc podivná souhra náhod a okolností v režii toho nejnepředstavitelnějšího tvora vůbec. Moucha. Opět. A ta samá. Vydala se na svůj první let, jenže po cestě potkala hladového datla. Ten, vida v ní snadnou kořist, se ji ihned jal pronásledovat. Moucha však obratně uhýbala všem jeho výpadům a klovcům, až se mu ztratila z dohledu. Datel byl tedy nucen poohlédnout se někde jinde a hned pod sebou uviděl strom s nemocnou větví, do které začal dělat díru. Shodou okolností to byla právě ona větev, kterou si o několik málo hodin později pro svůj účel vybral i Edward. Kdyby byla moucha letěla trochu jiným směrem, kdyby datla odvedla trochu dál nebo zkrátka jinam, neměl by tento pták nikdy důvod svým chováním snižovat nosnost větve.

Edward už začínal modrat, když tu se ozvalo podivné zaprašění. Zničehonic ztratil pevné lano pod krkem a cítil, jak se řítí dolů. Do stříbrné temnoty noční paseky. Hned vedle něj se svalila prasklá větev. Jeho tělo zoufale toužící po kyslíku chroptělo v bolestných křečích, až se mu pára valila od úst. Po chvíli se však částečně vzpamatoval. Jak se to mohlo stát? Vždyť ta pečlivě vybraná větev měla celou záležitost vydržet. Že by to bylo tím namáháním rázem? Podruhé za jeden den něčemu nerozuměl, což se mu nikdy dřív nestalo. Nevěděl, co dělat. A tak tam jen tak ležel, objímán mokrou trávou a halen do měsíčního svitu. V srdci měl prázdno. A v hlavě také. Byl vlastně vyléčen, opět nic necítil, což mu vyhovovalo. Ale zradila

ho čísla. Nebral si to osobně. Jen zkrátka nevěděl jak dál. Když už nemůže respektovat čísla, tak koho tedy? Čím se má řídit? Nic nedávalo smysl. Ze spárů jeho zmatených myšlenek jej vysvobodila až všepohlcující temnota, které se říká spánek.

Probudil ho podivně hřejivý pocit na jedné pülce tváře, způsobený časnými slunečními paprsky. Druhou pülku obličeje měl nemilosrdně za-bořenou v rosou nasáklé trávě. Pociťoval zvláštní kontrast mezi teplem a chladem. Za normálních okolností ho probouzel budík, který pro něj byl jednou z autorit, a proto vždy okamžitě uposlechl jeho volání a hned vstal. Ale dnes ne. Dnes si ještě poleží. Slunce pro něj takovou autoritu nepředstavovalo.

Jelikož však lůžko z pichlavé a chladné trávy neposkytovalo ani zdaleka takové pohodlí jako jeho postel, rozhodl se po chvíli k odchodu. A tak vstal a šel. Nevěděl kam a ani proč, ale šel. Jen tak. Vlastně ani nepotřeboval důvod. Když jeho život postrádal smysl, musely ho logicky postrádat i jeho skutky. Cestou mohl přemýšlet. Včera vlastně ničeho nedosáhl, podivné emoce z vyhazovu tu byly stále, jen mnohem méně intenzivní. Co dál? Najít si novou práci? To není správné. Byl odmítnut a zahozen. Pro žádnou práci se nehodí. Takže bude žít takhle? Nejspíš ano. Alespoň chvíli. A co to vůbec znamená žít *takhle*? To nevěděl.

Pokračoval lesní pěšinou, až došel ke křižovatce. Doprava, nebo doleva? Obvykle by se rozhodl podle toho, kam chce dojít. Když ale jeho cesta nemá cíl, nemá ani danou trasu. Najednou neexistoval žádný logický důvod jít doprava nebo doleva. Padesát na padesát. A tak stál a dumal, co udělá. Nejlogičtější mu přišlo rozpůlit se, jednu pülku poslat doprava a druhou doleva. To ale neuměl.

Všechny mozkové závity se Edwardovi v mozku vařily, jak se snažily rozřešit tuto patovou situaci. Tvář se mu zkřivila v podivném úšklebku, on si toho ale vůbec nevšiml. Jeho mysl začala ztrácet pozornost, když pohledem zabloudil k listu vznášejícímu se ve vzduchu. A najednou to bylo jasné. Jestli na zem spadne rubem, půjde doprava, pokud lícem, tak doleva. Fascinovaně zíral na ten kus přírody pomalu padající k zemi, tančící valčík na vlnách vzduchu. Kus přírody, který rozetne jeho budoucnost. Koneč-

ně dopadl, rubem dolů. Takže vpravo. Nuže dobrá, list rozhodl. Kostky jsou vrženy. Najednou věděl, že se tak bude rozhodovat vždycky, když logika nebude dávat jednoznačnou odpověď. V minulosti měl pokaždé cíl, proto dokázal vydedukovat, kudy se dát. Teď bylo všechno jinak, ale listy ho zachrání. Jenom si nebyl jist, co bude dělat v zimě.

Cestou přemýšlel, jak se to vůbec stalo. Pamatoval si, že těsně před tím normálně seděl v práci u počítače a snažil se definovat algoritmus popisující chování šimpanzů při hledání potravy v uzavřené místnosti. Pak zazvonil telefon. Měl se neprodleně dostavit do ředitelovy kanceláře.

„Prosím, posadte se,“ navrhl mu elegantně vyhlížející pán. Pod pečlivě sčesanými vlasy mu však na čele rašily malinké krůpěje potu a jeho pohled byl tak nějak skelný, zastřený, jakoby upřený do dálky, do neexistujících světů, kde hledal útěchu před tím, co ho teď čekalo. Možná se z těchto indicií dalo vytušit, že se bude dít něco neobvyklého, Edward jim však nepřikládal žádnou váhu.

„Naše firma si velice váží všeho, co jste pro ni za celou svou kariéru vykonal, pane Belle,“ začal ředitel rozvážně. Edward jen dál seděl v křesle, myslí zase bloudil k šimpanzům. Pomeranč, nebo banán? Co mají radši? A proč by to mělo někoho zajímat?

„Vždycky jste byl v práci velmi zodpovědný, zůstával jste přesčas, když to firma potřebovala, vaše výpočty byly vždy přesné, nemohu vám vlastně vůbec nic vytknout. Byl jste opravdový profesionál,“ pokračoval ve svém monologu ředitel. Tato slova Edwarda odvedla na chvíli od šimpanzů, začala mu připomínat smuteční proslovy na pohřbech. Nejvíc ho ovšem zarážel fakt, že byla řečena v minulém čase. Nedělal si z toho však těžkou hlavu a v myšlenkách se opět vrátil k šimpanzům. Tak proč by mělo někoho zajímat, jestli mají šimpanzi radši pomeranče, nebo banány? Anebo je spíše otázkou *koho* než *proč*? Třeba bohatého investora, pevně věřícího v Darwinovu evoluční teorii, se špičkovým týmem meteorologů.

„Jenže nastaly... nepředvídatelné události,“ pokračoval kormidelník firmy, přičemž kladl velký důraz na slovo *nepředvídatelné*, jímž chtěl naznačit, že události byly opravdu *nepředvídatelné* a že on v podstatě za nic nemůže. Ačkoliv Edward těmto signálům vysílaným mezi řádky pranic

nerozuměl, neušlo mu, že se ředitel chová jaksi podezřele. Ovšem ani tento fakt ho nedokázal vytrhnout od šimpanzů.

Představte si to. Jste bohatý investor, vlastníte plantáže s nejrůznějším ovocem a máte informace. Například víte, že příští rok bude špatné počasí. Prakticky celý rok, tudíž jakákoliv úroda bude špatná. Ale vy stejně chcete něco pěstovat, ceny se díky tomu vyšplhají do dříve netušených výšin. Otázkou je, co budete pěstovat. Přece to, po čem bude větší poptávka. Po čem je větší poptávka, když je obojího málo – po banánech, nebo po pomerančích? Co na to říká podvědomí racionálně smýšlejícího spotřebitele, vyvinuvšího se ze šimpanze? Odpověď je nasnadě. Podvědomí racionálně smýšlejícího spotřebitele bude stejné jako podvědomí šimpanze. Otázka tedy zní: co na to šimpanz?

Z myšlenkových pochodů ho vytrhl až upřený pohled jeho nejvyššího nadřízeného. V tu chvíli mu přišlo, že vypadá jako zakletá žabí princezna, zoufale toužící po vysvobozujícím políbení. Nejspíš mu chtěl pohledem naznačit: „Sakra, chlape, tak už musíš něco tušit, do háje, řekni taky něco.“ Jenže co? Má šimpanz radši banány, nebo pomeranče, to je oč tu běží – napadlo ho. Ale nejspíš na tuto větu nebyla vhodná chvíle. A tak ředitel pokračoval dál.

„Řeknu to jednoduše. Zkrátka vám velmi děkujeme za vaše služby a loajalitu, které jste nám nesčetněkrát prokázal. Současná neblahá situace na trhu nás nutí dělat opatření, která se mi nelíbí, nicméně tyto kroky je z hlediska prosperity naší společnosti nutné podniknout.“

Edwardovi až teď došlo, že celý tento teatrální proslov má dozajista co dělat s těmi divnými pocity, které se ho ovšem netýkaly. Chtěl namítnout, že si s tím nemá ředitel dělat starosti, že na něj tyhle řeči stejně nepůsobí a vůbec nechápal, jak by na kohokoliv působit mohl.

„Jsme si jisti, že se vám s vašimi znalostmi a schopnostmi povede v budoucnu dobře, ve svém oboru jistě patříte k hrtce nejlepších. Je mi to líto, ale musíme se rozloučit, musím vás propustit,“ vysoukal ze sebe konečně ředitel.

A tehdy to začalo. Tohle Edward nečekal. Nevěděl, co dělat. Co by dělaly authority? Neměl nejmenší tušení. Banány a pomeranče v jeho hlavě

se začaly srážet a tříštit, až se spojily do všepohlcující tekutiny, ve které se utopili všichni šimpanzi.

„Dí-ky,“ vypravil ze sebe, přičemž „dí“ znělo skoro až šeptem, jak se mu vzduch nemohl prodrat přes právě se tvořící kouli v krku. Potom vstal, potřásl ředitelovou rukou na rozloučenou a odešel. A tehdy se to stalo. Pocity a emoce dostihly i jeho. Zdály se mu mnohem horší, než se o nich povídalo. Všechno komplikovaly. Tak proto celá ta šaškárna, proto ředitel tak dlouho chodil kolem horké kaše. Kvůli těm pocitům, chtěl ho na to postupně připravit, aby minimalizoval šok, který měl nastat. Jenže to vůbec nepomohlo. Právě byl zničen celý jeho život, vše přestalo dávat smysl, authority ho zradily, pevné zákonitosti definující fungování tohoto světa byly roztrženy. Představa, že by pár vhodně zvolených slov mohlo tuto situaci alespoň odlehčit, mu připadala neskutečně nesmyslná, až směšná.

Ovšem teď už byl jeho emocionální stav o něco lepší. Nešlo sice tvrdit, že by se již dokonale vymanil ze sklíčenosti. Že by snad pochopil, kým je – před důležitým individuem, nedílným článkem pevně zapadajícím do kolosálního soukolí, jež se zve společnost, což je přece názor, ke kterému každý asertivně smýšlející jedinec, bezmezně respektující nejrůznější autority, musí zákonitě dospět. Spíše zakusil blahodárný účinek času. Čas, přesně tento aspekt definující svět kolem nás. Paradoxně poskytující krátkodobou úlevu, odpočinek a uzdravení jen proto, aby nás z dlouhodobého hlediska vždy nekompromisně smetl z povrchu zemského. A nejen nás, ale i veškeré stopy a odkazy naší existence.

A pak tu bylo ještě něco. Ještě jedna věc začala na Edwarda znenadání působit. Přišla jako blesk z čistého nebe a donutila ho zastavit se a zpozornět. Pocit. Zase. Tentokrát to ale bylo docela jiné. Takové hezké a pohodlné. Asi jako když velmi složitý matematický příklad vyjde beze zbytku a jeho výsledkem je přirozené číslo. A kdo byl za tento pocit zodpovědný tentokrát? Inu, mozek, ostatně jako vždycky. I když nebyl sám. To, že Edward opět pociťoval nějakou emoci, bylo dílem celého systému, v němž se nacházel, který nazýváme svět.

Edwardův mozek je v podstatě stejný jako mozek kteréhokoliv jiného člověka. Jeho součástí je také limbický systém řízený svým centrem